

Hoe vormen euthanasiewetgevingen een bedreiging voor mensen met een beperking?

T. Mortier en S. Bieseman

Copyright Garant

Het Departement Gezondheidszorg en Technologie van de Katholieke Hogeschool Leuven in samenwerking met het Overlegcentrum voor Ethiek van de KU Leuven en met medewerking van de Broeders van Liefde organiseerde eerder dit jaar een seminarie met de Ierse filosoof Dr. Kevin Fitzpatrick, professor emeritus Herman De Dijn en professor Willem Lemmens. Insteek voor het seminarie was het artikel “Qualified to speak: Rush Rhees on the (vexed) subject of euthanasia” dat Kevin Fitzpatrick schreef voor het tijdschrift *Philosophy*.¹ Een journalistiek artikel over dit seminarie werd gepubliceerd in *Artsenkrant*.²

Elk jaar stijgen in België het aantal geregistreerde levensbeëindigingen. In 2013 werden bijvoorbeeld 1.816 levensbeëindigingen gerapporteerd. Dat is een forse stijging van 26,8% ten opzichte van 2012 toen 1432 euthanasiegevallen werden geregistreerd.³ Die cijfers worden bekend gemaakt door de Federale Controle- en Evaluatiecommissie Euthanasie (de euthanasiecommissie), waarvan de voorzitter een arts is die veelvuldig euthanasie praktiseert én waarvan de meeste leden voorstander zijn van euthanasie. Voor Kevin Fitzpatrick is de Belgische euthanasiewetgeving het symptoom geworden van een moreel onverantwoorde

maatschappij waarin euthanasie-artsen routineus hun patiënten kunnen doden wanneer die dat vragen en schuilt er in de Belgische wetgeving een immense bedreiging voor mensen met lichamelijke en/of psychische beperkingen. Wanneer artsen van de wetgever de macht krijgen om mensen te doden, opent dit de deur voor misbruik. Initieel was het de bedoeling van de Belgische wetgever om artsen niet langer strafrechtelijk te vervolgen wanneer ze een letale injectie toedienden aan mensen die ondraaglijk leden en zich in de terminale fase van het leven bevonden. Sedert de invoering van de wet in 2002 zijn artsen geleidelijk aan ook euthanasie gaan toepassen op niet-terminale patiënten. In de populaire pers verschijnen er de laatste jaren zelfs regelmatig berichten van mensen met niet-levensbedreigende aandoeningen van wie de euthanasievraag werd ingewilligd of in de nabije toekomst nog gehonoreerd zal worden. Daaruit blijkt dat de wet een al maar ruimere toepassing van euthanasie heeft bewerkstelligd. Volgens Fitzpatrick zullen binnen zulke vaag omschreven wettelijke kaders artsen benaderd worden om de belangen van derden, niet in het minst de armlastige staat en diens eigengereide burgers, te behartigen. Het leidt geen twijfel dat sommige, moegetergde artsen niet aan de druk zullen kunnen weerstaan.